

Кога се тиче како живе приче, Дејан Алексић

Када сам била мања стално сам гледала цртани филм „Прича о играчкама“ у којем играчке оживе када деца спавају или када изађу из собе. Силно сам желела да их видим када оживе и покушавала да останем будна довољно дуго и да их преварим како би их видела. На жалост није ми успело.

Након неког времена сам узела да читам књигу „Кога се тиче како живе приче“ Дејана Алексића. Његово име ми је било познато, а онда сам видела да тата и мама имају неки његов роман за одрасле. Мислим да је и он гледао овај цртани филм па идеју о играчкама које оживе када их не гледамо пренео на приче. Како ли то живе приче када затворимо књигу? Да ли слова крену да се мешају па праве нове и смешне речи? Или ликови из прича почну да прелазе из једне приче у другу? Чини ми се да је и писац имао у глави ова питања као и ја и да је овом књигом прича желео да нам покаже да приче имају неки свој тајни живот. Свиђа ми се та идеја.

Његове приче беже, не знају да заврше саме себе, неке приче копирају друге приче па буду исте, буду размажене и празне, или чак алергичне. Ако је прича алергична она би требала да кија, а ова из књиге није ниједном кинула. Има и једна коју писац није хтео да напише, али ју је ипак написао јер је има у књизи.

На крају нисам сигурна да ли ове приче стварно оживе или је то само пишчева машта. Мислим да ћу морати да оставим отворену књигу на радном столу па да пробам да се правим да спавам да видим да ли те приче стварно оживе. Није ми успело са играчкама, али са причама можда и успем. У осталом, увек могу да прочитам књигу још једном и да уживам у овим обично, необичним причама.